

TOESPRAAK 72ste VLAAMS NATIONAAL ZANGFEEST – 15 februari 2009

Vlaamse vrienden,

Hartelijk welkom op dit 72ste Vlaams Nationaal Zangfeest, in een nokvolle Lotto-Arena. In dit Valentijnsweekend willen wij onze onvoorwaardelijke liefde verklaren aan Vlaanderen. Het ANZ koos daarom als thema voor dit Zangfeest 'een hart voor Vlaanderen'.

Het ANZ heeft een hart voor Vlaanderen. Het trekt zich al geruime tijd het lot aan van ons cultuurpatrimonium. Wij zetten ons digitaliseringsproject voort, met de steun van vele particulieren en verenigingen, zoals Marnixring. Zo hopen we binnen enkele jaren een 1000-tal liederen op een eigentijdse manier te kunnen aanbieden aan koren, jeugdbewegingen en scholen. Wij kunnen niets garanderen, maar wij zullen er alles aan doen om onze rijke Nederlandstalige liederenschat te laten overleven!

Het ANZ heeft een hart voor Vlaanderen. Wij koesteren ons rijk cultureel verleden. Zo ondernamen we dit jaar actie om een standbeeld van Willem De Meijer in Borgerhout van afbraak te vrijwaren. Gelukkig zijn er nog genoeg raadsleden met een hart voor Willem, onze ANZ-voorganger die zoveel deed voor het Nederlandstalige lied. We lieten dit jaar ook ons ongenoegen horen over de nieuwe naam van het Koninklijk Muziekconservatorium. Het woord Vlaams had volgens een extern bureau niet langer enige meerwaarde. Een regelrechte schande en bovendien absurd, want als men dan toch zo graag een overbodig woord schrapt uit de benaming, had men beter het woordje koninklijk geschrapt...

Vandaag wil het ANZ op dit Zangfeest hulde brengen aan twee reuzen uit de Vlaamse muziekgeschiedenis. 175 jaar geleden werd Peter Benoit geboren en 50 jaar geleden stierf Jef Van Hoof. 76 jaar geleden nam Jef Van Hoof, die zijn inspiratie bij Benoit haalde, het initiatief om het eerste zangfeest te organiseren. Hun betekenis voor het Vlaamse muziekleven is nauwelijks te onderschatten, meer zelfs, zonder hen zou er wellicht nooit een zangfeest geweest zijn.

Laten we ook niet vergeten dat Jef Van Hoof in 1918 en 1945 door de Belgische repressie getroffen werd. Wie een hart heeft, wil zo graag – zoals elders in Europa – een streep zetten onder dit oorlogsverleden, maar amnestie zal nooit verleend worden door de Belgische staat, want die heeft duidelijk geen hart.

Het ANZ heeft een hart voor Vlaanderen. Wij vinden dat de taalkennis een absolute voorwaarde is om in onze Vlaamse samenleving te integreren. Wie onze taal spreekt, is welkom. Vanuit die gedachte blijven we bijzonder kritisch staan tegenover de Franstaligen die het vertikken om op Vlaams grondgebied te doen wat anderen wel doen, namelijk Nederlands leren en spreken. De faciliteiten zijn daarom een schande en het is wraakroepend te horen dat sommige Brusselse politici deze faciliteiten nog willen uitbreiden.

Wie duidelijk het hart niet op de juiste Vlaamse plek heeft, is het Aartsbisdom Mechelen-Brussel. De Kerk vond het nodig een tweetalige promotiecampagne te voeren in Vlaams-Brabant en in het arrondissement Mechelen. Naar aanleiding van de viering van 450 jaar Aartsbisdom liet de Kerk weten deze campagne tweetalig te voeren, om economische redenen... Misschien moeten we kardinaal Danneels en zijn

entourage maar een DVD geven van de musical Daens. Deze sociale én Vlaamsgezinde priester blijft een voorbeeld!

Het ANZ heeft ook een hart voor Komen. Wij verwelkomen vandaag vele kinderen, leerkrachten en bestuurders van de enige Vlaamse school daar, de Taalkoffer. Ook hier lapt de Franse Gemeenschap de wetten aan haar laars door deze school niet te subsidiëren. De ongebonden vzw Knokk of Komitee voor Nederlandstalig Onderwijs en Cultuur ondersteunt deze school al jarenlang. Daarom organiseren wij straks een omhaling voor deze school en rekenen we op uw milde steun!

Het ANZ heeft een hart voor Vlaanderen en dus ook voor Brussel. De Vlaamse Beweging wordt soms verweten geen oplossing te hebben voor Brussel. Maar is de Belgische oplossing zoveel beter? Met een armoedegrade van meer dan 20% - het dubbele van Vlaanderen - en een werkloosheidsgraad van 20% - meer dan het driedubbele van Vlaanderen – hebben de Brusselse bestuurders zich al lang een akte van onbekwaamheid tot het besturen van hun eigen gewest gegeven.

Brussel heeft met een eigen gewestelijk parlement en regering en 19 baronieën – excuseer, gemeenten, een overvloed aan politici. Maar die politici blinken vooral uit door hun harteloosheid voor Brussel. Brussel slaagt er niet in om de meer dan 150.000 Brusselse Vlamingen in hun eigen taal te bedienen. Natuurlijk niet, de Franstalige Brusselse politici maken zich uitsluitend druk over de vermeende discriminatie van de veel kleinere groep Franstaligen in Vlaams-Brabant. Want die franskiljonse bourgeoisie is toch veel belangrijker dan 1.000.000 Brusselaars, n'est ce pas, monsieur Picqué? Of wil men echt gaan beweren dat alle 90.000 Brusselse werklozen intellectueel onbekwaam zijn om opgeleid te worden tot tweetalige politieagent, ambtenaar of verpleger?

Vorig jaar pleitten Waals minister-president Demotte en Brussels minister-president Picqué voor de oprichting van een Waals-Brusselse federatie. Franstalige Brusselaars slagen er nog altijd niet in de Brusselse realiteit onder ogen te zien en te aanvaarden dat Brussel geen uitsluitend Franstalige stad is. Wat belet de Vlaams-Brusselse politici en de Vlaamse regering om zelf ook zo'n federatie op te zetten?

De oprichting van een apart Brussels Gewest is de grootste stommitieit die ooit in de Belgische politiek werd begaan. Brussel kan niet leven zonder Vlaanderen, zonder Vlaamse inbreng, zonder Vlaams geld en zonder haar Vlaams hinterland. Vlaanderen moet dringend meer inspraak krijgen in Brussel en moet mee bepalen hoe de stad wordt bestuurd. Dan pas kan Vlaanderen duidelijk tonen dat het echt een hart heeft voor zijn hoofdstad, die economisch, cultureel én geografisch in Vlaanderen ligt. Wie aan deze grenzen wil morrelen of corridors wil installeren, pleegt politiek zelfmoord. Brussel is voor Vlaanderen nodig, maar Vlaanderen is voor Brussel van economisch levensbelang. Laten we dus niet te snel doemdenken over het kwijtspelen van Brussel.

Het ANZ heeft een hart voor Vlaanderen. De federale regering duidelijk niet, want die toonde zich alweer van haar beste kant toen ze een noodlijdende KBC niet te hulp schoot. Onze Waalse broeders laten geen gelegenheid onbenut om ons Vlaams geld achterover te slaan, maar één financiële inspanning leveren voor een Vlaamse instelling? Non! Solidariteit is al sinds 1830 eenrichtingsverkeer naar een economisch ziek Wallonië waar politieke corruptie nog steeds hoogtij viert. Gelukkig deed de Vlaamse Regering wat

ze moest doen, namelijk deze door en door Vlaamse bank financieel ondersteunen. Het ANZ wil de Vlaamse Regering hiervoor vandaag ook een pluim geven. Als het goed is, moeten we dat ook zeggen.

Maar één Vlaamse zwaluw maakt de lente niet en wij stellen vast dat dit ene Vlaamsbewuste optreden helaas geen constante is in het optreden van diezelfde Vlaamse Regering. Inzake de zogenaamde communautaire dialoog maakt de Vlaamse Regering met Kris Peeters op kop zich ronduit belachelijk. Dat men ons asjeblief niet nog eens komt bedriegen met zogenaamde garanties van de Franstaligen. Een waardig minister-president moet minimaal de realisatie opeisen van de resoluties van het Vlaams Parlement, die tien jaar geleden bijna unaniem werden goedgekeurd.

Of staat de realisatie hiervan enkel nog pro forma in de Vlaamse regeringsverklaring? Denkt men echt dat dit communautaire verzuchtingen zijn die niets te maken hebben met de echte problemen van de mensen? Wel, men heeft het mis. Vraag dit maar eens aan de Vlaamse Liga tegen Kanker. Het kankerbeleid lijdt aan immobilisme, dankzij de versnipperde bevoegdheden waarvoor we dus een staatshervorming nodig hebben. Een Vlaamse Sociale Zekerheid is dus broodnodig, maar is blijkbaar geen prioriteit voor onze beleidsmakers en ook niet voor bijna alle ziekenfondsen die zich vastklampen aan het unitaire status-quo.

Vlaamse vrienden,

Terwijl we vorig jaar nog konden verwijzen naar de Vlaamse adelbrieven die velen hadden ingediend bij de federale verkiezingen, kunnen we intussen alleen maar vaststellen dat sommige partijen geen woord hebben gehouden. De Vlaamse trommels hebben even dienst gedaan om de verkiezingen te winnen, maar het Belgische staatsmanschap heeft weer geroepen. L'ancien CVP est arrivé. Tot die conclusie kwamen ook enkele moedige Vlaamsgezinde burgemeesters, ex-CD&V'ers alsook de ontslagnemende voorzitter van de CD&V-jongeren. De Vlaamse vleugel van de CD&V is dus vleugellam.

Deze partij heeft haar lot in eigen handen en ik roep alle CD&V-mandatarissen met een Vlaams geweten op om het voorbeeld van deze moedige burgemeesters te volgen totdat hun partij het verkiezingsbedrog achterwege laat en eindelijk voor Vlaanderen zal kiezen. Laat deze Fransdolle federale regering, Van Rompuy UN, zonder Vlaamse meerderheid dus vallen!

Monsieur Van Rompuy, als inwoner van Sint-Genesius-Rode zou net u moeten beseffen dat de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde moet gesplitst worden, dat de grondwet moet toegepast worden, dat het parlement niet monddood mag worden gemaakt. Maar vermits België niet langer kan overleven als democratie, kiest u ervoor om tegen alle verkiezingsbeloftes in te onderhandelen over de toepassing van de grondwet. U bent zo dan wel niet de doodgraver van België, u wordt zo wel de doodgraver van de CD&V. En Eric Van Rompuy, ooit in splitsings-t-shirt aanwezig op de groene én Vlaamse Gordel, zal hem uit broederliefde blijkbaar niet tegenhouden, want die stak zijn Vlaams geweten in de diepvries.

Het ANZ heeft een hart voor Vlaanderen. Wij zijn democraten in hart en nieren en kiezen daarom voor Vlaanderen, voor een toekomstproject die naam waardig, voor een onafhankelijk Vlaanderen, voor een Vlaamse republiek. Sinds de laatste verkiezingen voelen we ons alleen maar gesterkt in deze keuze. Dag na dag wordt duidelijker dat België niet langer rijmt op goed bestuur. Dat België structureel onbestuurbaar is, is niet langer alleen de conclusie van de Vlaamse Beweging, die nuchtere vaststelling wordt nu ook gemaakt door onze minister van Buitenlandse Zaken, Karel De Gucht. Alleen verbinden hij en zijn partij

Open VLD daar nog niet de logische conclusie aan om niet langer België, maar Vlaanderen als referentiekader te kiezen. En als het van ons afhangt, moet een onafhankelijke Vlaamse staat uiteraard culturele en economische samenwerkingsakkoorden afsluiten met Nederland. Daar hebben de 21 miljoen Nederlandstaligen alleen maar bij te winnen.

Vlaamse vrienden, België loopt dan misschien wel op zijn laatste benen, het zal niet vanzelf verdwijnen. Ook al zinkt dit land elke dag dieper en dieper in een moeras van corruptie en bedrog, de Belgische entourage én de Belgische monarchie zullen zich niet zomaar gewonnen geven.

Aan u allen, Vlaamse bewegers, vraag ik met aandrang om bewust Vlaming te zijn. Geef uw democratische stem enkel aan politici met een Vlaams geweten, die bovendien dat geweten ook behouden na de verkiezingen. Wij ondersteunen dan ook de komende OVV-acties en de VVB-actie 'Ik kies voor Vlaanderen'. Breng deze boodschap over: schrijf lezersbrieven, discussieer op straat, op het werk, of zo nodig - als u graag een Vlaams biertje drinkt - op café, maar blijf niet in uw sofa liggen. Wees verder fier als Vlaming en gedraag u dus als een fiere Vlaming: hang de leeuwenvlag uit en plak een VL op uw wagen.

Aan de Vlaamse verenigingen vraag ik om niet in te dommelen. Focus niet langer op wat ons scheidt, maar op wat ons bindt! Wie een hart heeft voor Vlaanderen, vergist zich dus best niet van tegenstander. Alle middelen die Vlaanderen groter maken, verdienen onze steun: Vlaams lobbywerk, studiedagen, debatavonden, prikacties, protestmanifestaties en betogingen, laat ze maar allemaal plaatsvinden.

Aan onze Vlaamsbewuste politici vraag ik met aandrang om het enge partijbelang eens opzij te durven zetten en waar en wanneer nodig rond de Vlaamse zaak intensief samen te werken. In Wallonië drinken de PS en de MR elkaars bloed, maar als het op de belangen van de francophonie aankomt, vergist men zich daar nooit van vijand. Laat deze volksverbondenheid een voorbeeld zijn! Vlaamse macht is alleen haalbaar als we zonder exclusieven kunnen samenwerken over de partijpolitieke grenzen heen, over links-rechts-tegenstellingen heen, om in een ware sfeer van godsvrede, met een hart voor Vlaanderen, te werken aan ons ideaal: een onafhankelijk Vlaanderen.

Ik dank u.

Erik Stoffelen - 15 februari 2009